

Addy

*Openhartige en enerverende autobiografie
van couturier Addy van den Krommenacker*

Colofon

ISBN: 978 94 6365 750 1

1e druk 2025

© 2025, Addy van den Krommenacker

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Addy

*Openhartige en enerverende autobiografie
van couturier Addy van den Krommenacker*

Addy van den Krommenacker

Inhoud

Proloog		7
Hoofdstuk 1	Het paaskind (1950-1963)	9
Hoofdstuk 2	Internaat (1963-1964)	23
Hoofdstuk 3	Middelbare school: de ulo (1964-1969)	28
Hoofdstuk 4	Geen stem meer (1969-1970)	45
Hoofdstuk 5	Tik Tak (1970-1972)	49
Hoofdstuk 6	De jaren '70	57
Hoofdstuk 7	Wijnand (1979)	64
Hoofdstuk 8	Sandra Reemer (1978-1980)	81
Hoofdstuk 9	Een nieuwe start (1980-1990)	88
Hoofdstuk 10	Olaf en reizen (1990-1995)	105
Hoofdstuk 11	Einde Tik Tak	138
Hoofdstuk 12	Het kasteelhuis en een droomjaar (2000-2005)	148
Hoofdstuk 13	Een ode aan Hollywood (2006-2013)	163
Hoofdstuk 14	Een financiële uitdaging (2013-2016)	200
Hoofdstuk 15	Een zwaar afscheid (2016-2017)	227
Hoofdstuk 16	Bruiden	245
Hoofdstuk 17	De onvermijdelijke beslissing (2019)	268
Hoofdstuk 18	De onthulling (2019-2020)	278
Hoofdstuk 19	De kunst van inspiratie	292
Nawoord	Onzichtbare pijlers	304
Dankwoord		313

Proloog

De spanning steeg naarmate de avond van mijn debuutshow naderde. Maar toen de eerste gasten binnenkwamen, wist ik: dit gaat magisch worden. Het diner was tot in de puntjes verzorgd. De tafels waren bekleed met gesteven wit linnen, het zilverwerk glansde en de gasten waren gehuld in hun mooiste avondkleding. Precies zoals ik het wilde. Maar het hoogtepunt van de avond? Dat was natuurlijk de mode.

In het eerste deel van de show presenteerde ik de nieuwste collecties van de merken die ik voerde. Maar daarna kwam hét moment: de lancering van mijn Private Label-collectie. Mijn hart klopte in mijn keel terwijl de eerste modellen de catwalk op liepen in mijn eigen ontwerpen. Mijn creaties. Mijn visie. Mijn droom, nu werkelijkheid op het podium.

Toen de laatste modellen over de catwalk liepen, klonk op de achtergrond Dido's nieuwe single *White flag*. De emotie in de zaal was voelbaar. Ook bij mij prikten de tranen achter mijn ogen. 'Addy, je hebt het geflikt,' fluisterde Sandra Reemer toen ze me omhelsde.

De reacties waren overweldigend. 'Dit was geen modeshow, dit was een beleving,' schreef een journalist later. En dat was precies wat ik wilde. Die avond voelde ik het: de gasten begrepen het.

Hoofdstuk 1

Het paaskind (1950-1963)

Ik werd geboren op 8 april 1950 in Uden, in een huis aan de Kerkstraat 37, precies tegenover de kerk. De straat waar we woonden, was een van de belangrijkste van Uden. Hier stond de kerk met de pastorie ernaast, het hart van de gemeenschap. In dezelfde straat woonde dokter Koning, een gerespecteerde arts, en verder waren er een slagerij, een grote levensmiddelenzaak, een accountant en een advocaat. In het verlengde van de straat lagen het seminarie en het nonnenklooster, dat tevens een tehuis voor ouderen was. Vlak ernaast stond het weeshuis voor meisjes, waar jonge kinderen opgroeiden binnen de muren van discipline en zorg.

De Kerkstraat was niet zomaar een straat. Het was een plek waar geloof, handel en het dorpsleven samenkwamen, een wereld op zichzelf waar iedereen elkaar kende.

Onze woning was een spil in het dorps leven: mijn vader runde een schildersbedrijf, terwijl mijn moeder de winkel leidde. Die winkel was een ware bazaar, gevuld met schoonmaakartikelen, sigaretten, behangboeken en verf. Het was een echte ontmoetingsplek, waar mensen kwamen voor zowel praktische spullen als een praatje.

Een van de diensten van het schildersbedrijf was het vervangen van kapotte ruiten. Achter ons huis stond een grote schuur vol glasplaten. Voor mij was die schuur een plek vol spanning; de gedachte aan de scherpe randen maakte me angstig. Het glas leek een eigen leven te hebben, scherp en gevaarlijk. Ik kreeg er een fobie voor. Als kind kon ik me levendig voorstellen wat die scherpe glasranden konden doen. Het idee van een snee of verwonding maakte me bijna fysiek ongemakkelijk.

Langzaam ontwikkelde ik een fobie voor alles wat scherp was. Niet alleen glas, maar ook messen en scheermesjes boezemden me angst in. Constant zag ik het gevaar voor me: de snee, het bloed, de pijn. Die beelden kreeg ik niet meer uit mijn hoofd.

Mijn ouders waren katholiek, zoals bijna iedereen in die tijd in Zuid-Nederland, en de kerk speelde een centrale rol in ons leven. De pastorie lag schuin tegenover ons huis, en het contact met de pastoor was vanzelfsprekend. Ik herinner me hoe ik als kind vaak naar de imposante kerk keek, een gebouw dat op mijn jonge leeftijd zowel geruststellend als overweldigend aanvoelde.

Ik werd geboren op paaszaterdag, een dag met een bijzondere betekenis. Mijn leven begon in een periode van vernieuwing en hoop. Op mijn geboorteprentje stond een kort gedichtje: ‘Op Paaszaterdag hebben de engeltjes aan ons gedacht en een kindeken gebracht. Addy is zijn naam.’ Het prentje had een engeltje op de voorkant en die engel heb ik heel mijn leven op mijn schouder gehad.

Ik werd op Pasen zelf gedoopt. Het verhaal gaat dat mijn ouders, door de drukte van de feestdagen, waren vergeten om een peter en meter te regelen. In hun haast vroegen ze twee mensen uit de kerk om in te vallen. Deze tijdelijke peter en meter namen hun taak niet al te serieus, want ik heb er nooit meer iets van gehoord. Geen jaarlijkse cadeautjes, geen herinneringen. Dat voelde als een gemis; mijn andere broers en zusters kregen dat wel.

Vader

Mijn vader was een harde werker. Hij had een goedlopend schildersbedrijf en stond in Uden bekend als een van de beste schilders in de omgeving. Achter ons huis had hij een grote werkplaats en een schuur vol glasplaten. Als er ergens een raam kapotging, kon hij meteen een vervangende ruit plaatsen. Hij had altijd een ruime voorraad, en dat zorgde ervoor dat hij betrouwbaar en snel was.

Naast zijn professionele schilderwerk had mijn vader een passie voor kunstschilderen. In zijn vrije tijd zat hij vaak in zijn werkplaats te schilderen. Die schilderijen hangen nu nog steeds in onze huizen en herinneren ons aan zijn talent.

Toch had ik niet veel contact met mijn vader. Hij was een man die moeilijk zijn emoties toonde. Als hij geraakt werd, sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht, maar huilen zag ik hem nooit.

Hij kon ook mopperen, vooral tijdens het eten. Hij vond vaak iets niet goed: het ei was te hard, het vlees niet goed gebakken. Dat gaf hij zonder pardon aan, en dat zorgde vaak voor een gespannen sfeer aan tafel.

Ik hield ook niet van zijn eetstijl. Hij at kip met zijn handen en kloof de botjes helemaal af. Dat vond ik zo onprettig dat ik hem vaak vermeid tijdens het eten. Sowieso vond ik vlees eten iets moeilijks; ik kon niet begrijpen waarom we een levend wezen moesten doden om het te eten. Toen op een dag mijn eigen haan, waar ik dol op was, werd geslacht, besloot ik geen kip meer te eten.

Mijn vader communiceerde vaak indirect. Als mijn moeder bijvoorbeeld een mooie jurk droeg, zei hij: ‘Het lijkt wel of je naar de koningin moet.’ Mijn moeder trok de jurk dan uit door zijn opmerking. Later vroeg hij waarom ze die mooie jurk niet meer aanhad. Het duurde even voor ik begreep dat dit zijn manier was om een compliment te geven, maar dat hij het niet duidelijk kon zeggen.